

FERD. G. W. OLDEWELT. NAAKTSTUDIE (SCHILDERIJ).

FERD. G. W. OLDEWELT.

Zoover als mijn herinnering gaat, nu zeker al wel dertig jaar, is Oldewelt bekend als bloemschilder, hoewel hij zich allerm minst tot dit onderwerp heeft beperkt. Een gedeelte van zijn tijd inruimend voor het onderwijs, hierdoor vrij in de andere uren, om te schilderen wat hij verkoos, zonder aan den verkoop te denken, heeft hij gemaakt wat hem behaagde, daarbij door vakkennis gesteund. Portretten schilderde hij — waaronder dat van zijne moeder —, figuurstukken, ook dikwijls naakt, binnenhuizen, landschappen en stadsgezichten. Zelfs heeft hij zich aan composities gewaagd, als de triptiek der Armverzorging.

Doch wat hij altijd het liefst gewild heeft was, te werken met sterke kleuren. In ons tonige, grijze land! En in de binnenkamers van vroeger, toen geen herleeft kunstnijverheid daar nog blijden eenvoud vol kleur had gebracht; toen het ook binnenshuis al te veel grauw was; toen de Nederlandsche degelijkheid ook in de kleedij der vrouwen geen primaire kleuren aandorst, Oldewelt vond toen zijn wensch in de bloe-

men. Haar kleurigheid voldeed aan zijn aard en met wat hij er van gemaakt heeft, vestigde hij zijn reputatie. Zijn groote Amarilla-bouquetten, zijn papavers met herfstbruin gecombineerd, troffen door de kloeketeekening, den solieden bouw en ook door den smaak in de schikking. Maar Oldewelt was opgegroeid in de grauwe school en had zich ontwikkeld in een tijd, toen het licht in een atelier maar schaarsch en geconcentreerd werd binnengelaten, toen men contrasteerende kleuren vermeed. En zoo heeft deze schilder, die de kleur beminde, haar tot vóór weinige jaren toch nooit tot verrukkende schoonheid weten op te voeren. Het vreugd-uitstralen der bloemen, het als materie-looze; juist dat, waardoor een bloem ontroert; haar teederheid, gratie, haar broze ongereptheid — Oldewelt wist tot vóór enkele jaren deze schoonheid niet weer te geven.

Zijn purperen en blauwe cineraria's, die verleden jaar op St. Lucas een eereplaats kregen, brachten de verrassing van het dan-toch-gevondene. Bij deze bloemen voelde men, dat de schilder spontaan was aangegrepen door de hevigheid